

РОЗДІЛ 1

Іноді мені сниться будинок, якого я ніколи не бачила. Насправді його майже ніхто ніколи не бачив. Логан Колдвелл присягається, що на минулих літніх канікулах подзвонив у двері будинку та втік, але він іще більше брехло, ніж я. Правда в тому, що будинок не видно з дороги. Лише залізні зубці брами та довга червона смуга під'їзної дороги — ще, можливо, проблеск вапнякових стін, помережаних жимолостю й сарсапареллю. Навіть історична меморіальна дошка перед входом наполовину поглинута плющем, літери неможливо розібрати через мох і занедбаність, і чіткою залишається лише назва:

БУДИНОК СТАРЛІНГІВ

Але іноді в ранній темряві зими можна побачити єдине освітлене вікно, що сяє крізь платани. Це химерне світло: насичений бурштиновий колір тремтить від вітру; його сяйво зовсім не схоже на блимання вуличного ліхтаря

чи нудотну синяву флуоресцентної лампи¹. Я думаю, що ніколи в житті не бачила світла, яке не постачалось із вугільної електростанції на березі річки, крім світла цього вікна.

У моєму сні це світло призначене для мене.

Я йду за ним через ворота, підіймаюся під'їзною доріжкою, переступаю через поріг. Мені мало би бути страшно — про Будинок Старлінгів люди розповідають різні історії, але з тих, що їх розказують лише вночі, пошепки, при ліхтарі на ганку. Та уві сні я не вагаюся.

Уві сні я вдома.

Мабуть, це занадто навіть для моєї підсвідомості, тому зазвичай саме в цю мить я прокидаюся. Виринаю в напівтемряві мотельного номера з голодним, порожнім болем у грудях, який, як я гадаю, має бути тугою за домівкою, хоча звідки мені про те знати.

Я дивлюся в стелю, доки не приходить світанок і не вирикаються ліхтарі на стоянці.

Раніше я міркувала, що вони щось означають, ці сні. Вони з'явилися зненацька, коли мені було дванадцять чи тринадцять, якраз тоді, коли всі герої моїх книжок починали проявляти магічні здібності, отримувати закодовані послання чи щось подібне; звісно, я була одержимою цими снами.

¹ За словами Лайла Рейнольдса, енергетика «Грейвлі Пауер» у 1987–2017 роках, Будинок Старлінгів не був підключений до електромережі або муніципальної системи. У 1947 році телефонна компанія судилася за право встановити стовпи на ділянці Старлінгів, але проєкт було припинено після низки жахливих нещасних випадків, унаслідок яких троє працівників потрапили до лікарні.

Я розпитувала всіх у містечку про Будинок Старлінгів, але отримувала лише косі погляди й зціплені зуби. Люди в цьому місті ніколи не любили мене — їхні погляди ковзали по мені, наче я була жебрачкою на розі вулиці або розтерзаними рештками вбитої на дорозі тварини, проблемою, яку їм довелося б розв'язувати, якби вони подивилися прямо на неї, — але Старлінгів любили ще менше.

Їх вважають диваками й мізантропами, сім'єю сумнівного походження, яка з покоління в покоління відмовлялася долучатись до найважливіших елементів суспільного життя Едему (церква, державна школа, розпродажі випічки для добровільної пожежної команди), натомість вирішивши залишитися в цьому величному будинку, якого ніхто, крім коронера, ніколи не бачив на власні очі. У них є гроші, що загалом виправдовує все, крім убивств, але вони не зароблені ні на вугіллі, ні на тютюні, і, здається, ніхто не в змозі породичатися із цією родиною. Генеалогічне дерево Старлінгів — це шалене розростання прищеплених галузок і нових пагонів, повне приїжджих і незнайомців, які з'являються біля брами та привласнюють собі прізвище Старлінг, навіть не ступивши в сам Едем.

Місцеві переважно сподіваються, що і Старлінги, і їхній будинок впадуть у вирву та зогниють на дні, неоплакані й незгадані, і, можливо, звільнять місто від його вікового прокляття.

(Я не вірю в прокляття, але якби існувало щось таке, як прокляте місто, воно було б дуже схоже на Едем, штат Кентуккі. Колись це був вугільний округ номер один у країні, але зараз це просто розритий вугільними шахтами відрізок берега річки, на якому розміщені електростанція, золівідстійник і два магазини «Усе по долару».

Це місце, де залишаються тільки ті, хто не може дозволити собі виїхати, де вода має присмак іржі, а над річкою навіть улітку здіймається холодна імла, що затримується в низинах далеко за полудень.)

Оскільки ніхто не хотів розповідати мені історію Будинку Старлінгів, я вигадала власну. У такому містечку, як Едем, не так багато розваг, а друзів мого віку в мене було катма. Ти ніколи не будеш популярною, якщо носитимеш одяг зі скриньки для пожертв Першої християнської церкви й крастимеш шкільне приладдя, хай як хитро намагався сховатися за усмішкою. Інші діти відчували голод за цією усмішкою та уникали мене з тваринної впевненості, що, якщо ми всі разом зазнаємо кораблетрощі, мене знайдуть за шість тижнів, коли я колупатимуся в зубах їхніми кістками.

Тому я проводила чимало вихідних, сидячи зі схрещеними ногами на мотельному матраці з молодшим братом і вигадуючи історії про будинки з привидами, доки ми обоє не лякалися настільки, що скрикували від звуку дверної ручки, яку повертали за три номери від нас. Найкращі з історій я друкувала тайкома після опівночі, коли Джаспер спав, а мами не було вдома, але ніколи нікуди не надсила². Так чи інакше, я закинула все це багато років тому.

Якось я розповіла мамі про ці сни. Вона посміялася.

— Якби я прочитала цю клятву книгу стільки разів, скільки ти, мені теж снилися б кошмари.

² Це неправда. Між 2006 і 2009 роками Опал користувалася принтером публічної бібліотеки, щоб надрукувати кілька коротких художніх творів. У 2009 році вона отримала відмову від літературного журналу, в якій зазначалося, що, на жаль, журнал не публікує фентезі, жахів чи «хай що це мало би бути».

На мій четвертий чи п'ятий день народження мама подарувала мені примірник «Підзем'я» — одне зі старих видань дев'ятнадцятого століття: обкладинка обтягнута тканиною кольору павутиння, назва витиснена срібною фарбою. Вона була куплена з рук, можливо, навіть крадена, і на внутрішній стороні обкладинки були чиїсь ініціали, але я читала її стільки разів, що сторінки почали випадати.

Історія була доволі банальна: маленька дівчинка (Нора Лі) відкриває для себе інший світ (Підзем'я), і розпочинаються її фантасмагоричні пригоди. Ілюстрації теж не з найкращих — серія суворих літографій, десь на межі моторошного й кошмарного. Але я пам'ятаю, як вдивлялася в них, аж допоки їхні образи не विकарбовувались на внутрішній стороні моїх повік: чорні пейзажі, які приховують примарних Чудовиськ, бліді постаті, загублені серед переплетених дерев, маленькі дівчата, що падають у потаємні місця під землею. Дивлячись на них, я ніби зазірала в череп того, хто знав те саме, що і я: що за кожною усмішкою ховаються гострі зуби, а під красивим зовнішнім шаром світу лежать голі кістки.

Я обводила ім'я авторки кінчиком пальця, бездумно вимальовувала його на полях своїх посередніх шкільних робіт: Л. Старлінг.

Більше вона не видала жодної книжки. Не дала жодного інтерв'ю. Єдине, що вона залишила після себе, окрім «Підзем'я», — той будинок, захований серед дерев. Можливо, це і є справжня причина, чому я була так одержима ним. Я хотіла побачити, звідки вона прийшла, довести собі, що вона справжня. Хотіла пройтись по таємничій будові, провести пальцями по шпалерах, побачити, як тріпочуть на вітрі штори, і на мить повірити, що це її привид.

Минуло одинадцять років і сорок чотири дні відтоді, як я востаннє розгортала цю книгу. Я повернулася додому після маминого похорону й одразу поклала книжку до зім'ятого паперового пакета з супермаркету разом із половиною пачки сигарет «Ньюпорте», запліснявілим ловцем снів і тюбиком губної помади, і запхала все це далеко під ліжку.

Б'юсь об заклад, що сторінки вже розбухли та вкрилися пліснявою; все в Едемі гниє, дай тільки трошки часу.

Мені все ще іноді сниться дім Старлінгів, але я більше не думаю, що це щось значить, а навіть якби й так — я кинула школу, підпрацьовую в «Трактор Саплай»³, у мене погані зуби та брат, який заслуговує на краще, ніж це безвихідне кляте місто.

Сни — не для таких людей, як я.

Люди, як я, мають написати два списки: що потрібно й що хочеш. Перший має бути коротким, якщо ти розумний, а другий треба просто спалити. Мама так ніколи й не зрозуміла цього — вона завжди хотіла та прагнула, тужила, жадала та мріяла, аж допоки її не стало. Але я швидко вчуся. У мене є один список, з одним пунктом, і він не залишає мені вільного часу.

Я маю працювати у дві зміни, цупити гаманці, вводити в оману соціальних працівників, розрізати заморожену піцу навпіл, щоб вона помістилася в мікрохвильовці, купувати дешеві інгалятори на сумнівних сайтах і лежати довгими ночами, прислухаючись до хрипів і здавленого дихання Джаспера.

А ще є жовтий конверт, який надійшов із модної школи на півночі після того, як Джаспер склав попередній кваліфікаційний тест, й ощадний рахунок, який я відкрила наступного дня після отримання конверта та який мені вдається поповнювати, використовуючи численні й важливі навички, яким навчила мене мати — хитрощі, крадіжки, шахрайство, чарівність, зухвалий і абсолютно недоречний оптимізм, — але якого все одно недостатньо, щоб вивезти його із цього місця.

Я гадаю, що сни, як бездомні коти, зникнуть, якщо я перестану їх годувати.

Тому я більше не вигадую історій про Будинок Старлінгів і не допитуюся в інших. Не затримуюся, коли проходжу повз залізну браму, і не дивлюся вгору із завмиранням серця, сподіваючись зловити той самотній бурштиновий вогник, який, здається, сяє з якогось великого, чужого світу спеціально для мене. Ніколи не витягаю паперового пакета з-під ліжка.

Але іноді, перед тим як заснути, я бачу, як чорні тіні дерев підіймаються вгору по стінах мотелю, хоча за вікном немає нічого, крім асфальту й бур'янів. Я відчуваю гарячий подих Чудовиськ навколо себе та спускаюся за ними нижче й нижче, до самого Підзем'я.

³ (Прим. пер.) «Трактор Саплай» (Tractor Supply) — мережа магазинів у США, що спеціалізується на продажі товарів для сільського господарства, будівництва, дому й саду, а також на товарах для домашніх тварин.